

Guillem Roma: «Em preocupa els llimbs superficials en què ens estem quedant els humans»

Parlem amb el cantautor de Manlleu Guillem Roma sobre el nou disc 'Postureo real' i del llibre que se'n deriva

Guillem Roma | Juan Miguel Morales

El manlleuenc **Guillem Roma** ha publicat enguany el nou disc *Postureo real* (U98 Music, 2023), del qual ha sortit també el llibre *Postureo real i la seva filosofia* (autoeditat). Ara es troba en plena gira de presentació, amb diverses dates previstes per a l'estiu, entre elles, al Seminari de Vic (02/06), a La Garriga (09/06), o a Menorca, a Es Claustre (14/07). Parlem amb el músic i realitzador per saber com està sent la rebuda del disc, quina és la filosofia que presenta en el nou llibre, i també què n'opina de temes com la intel·ligència artificial o la indústria del directe.

Fa tot just tres mesos que vas publicar el nou disc, 'Postureo real'. Com n'està sent la rebuda?

La veritat és que superbona! No tenia gaires expectatives més enllà de la sortida. Ja porto 5 discos publicats, i en alguns hi havia posat molta expectació, però per com funciona el món, i per com és el meu projecte, m'havia trobat amb certes limitacions. Amb *Postureo real* vaig voler gaudir del procés de gravació del disc, i de fer les cançons tal com volia fer-les i amb el temps que necessitaven, sense pensar més enllà de la publicació de l'àlbum. Com que no tenia cap mena

d'expectativa, ha set una sorpresa com ha anat, perquè de fet, ha funcionat millor que altres discos. Sobretot perquè sento que crea una connexió profunda o vertadera amb qui l'escolta. Ho he vist per les xarxes, per comentaris o missatges que m'arriben, però sobretot ho he vist en els concerts. Sempre he tingut una connexió amb el meu públic, però amb aquest últim disc, o bé s'ha manifestat més, o bé realment la gent hi ha connectat més.

Creus que ha estat per haver-te centrat menys en com es rebran les cançons i més en els temes en si, o ha estat una evolució natural fruit de l'experiència?

Una mica tot. Evidentment, el fet de no haver projectat més enllà de la gravació del disc fa que gaudeixis més del procés, i aquesta energia es transmet. Però la veritat és que amb aquest disc em sento molt representat, sobretot pels missatges que hi transmetro. El sento un disc molt honest. Crec que això és la base per crear un vincle que sigui també honest. Crec que he trobat un lloc molt còmode des del qual parlar d'una manera sincera, i això ha connectat amb la gent. Tot i així, no vol dir que hagi crescut molt el meu públic [RIU], perquè no tinc un projecte gran, ni *mainstream*, ni amb un creixement meteòric, però crec que sí que hi ha hagut un creixement en profunditat.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=GOtWhdkpwO8>

Dius que el públic no ha crescut massa, però justament la setmana passada anunciaves que "Alguna cosa se nos está escapando" havia arribat a un milió de reproduccions, i és la teva tercera cançó en superar aquest milió de reproduccions a Spotify.

Sí! [RIU]. És veritat que a nivell de plataformes hi ha hagut un clic bastant important. Això ja ve del disc anterior -*Kiribati* (U98 Music, 2021)-, amb la cançó amb **Sílvia Pérez Cruz** ("La profecia"), i la que vam fer amb els mexicans **Daniel, Me Estás Matando** ("Ya nunca lo sabrás"). Les noves cançons ja han nascut dins d'aquest paradigma, i suposo que això també ha facilitat que a plataformes els números siguin molt bons. L'altre dia, mirava el rànquing que va fer d'escoltes a *Enderrock.cat*, i em va sorprendre molt, perquè estava davant de gent com **Santa Salut**, que té a sac de seguidors! I vaig veure que realment m'escoltava molta gent... Això és guai, perquè és veritat que té un punt d'abstracte, però es comença a traslladar també en els concerts. Vam anar a tocar a Madrid, i allà no hi tinc molt públic, però en acabar, cinc persones em van dir que els havia saltat la meua música en una llista de reproducció i havien mirat quins concerts tenia... i van decidir venir. D'alguna manera, tot això va transcendent en el món real.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=qCbZx8xq3tM>

És a dir que sortir a playlists d'Spotify sí que pot implicar un augment de seguidors del projecte.

Tot es retroalimenta. Però sí, penso que d'alguna manera va arribant a la gent, i alguns hi connecten. M'arriben històries molt maques. L'altre dia, una noia em va dir que gràcies una a una cançó meua els seus pares encara tenien una filla i va aconseguir no sucumbir a la depressió. És molt fort que et diguin coses com aquesta. Et fa veure que realment la música té un poder que a vegades no veiem. Parlem de psicòlegs i salut mental, però en aquest sac hi haurem de posar també la cultura i la música, perquè realment és un salvavides brutal.

És una cosa que tens en compte quan fas les cançons, o t'arriba per sorpresa?

Ho tinc en compte en el sentit que per mi són un salvavides. A la cançó, hi evoco les meves reflexions existencials, i els meus dilemes de la vida quotidiana. La majoria de les meves cançons no són històries d'un amor particular, sinó que hi ha faig reflexions universals, de com sento jo la vida, i amb quins dilemes em trobo. I suposo que això fa que algú trobi allà també un flotador.

Parlaves de tota la filosofia que imprimeixes en les teves cançons i, de fet, d'aquest disc n'ha sortit un llibre també: 'Postureo real i la seva filosofia'. És paral·lel al disc?

Sí, és paral·lel, però pot funcionar de manera independent. Recull el magma de totes aquestes reflexions, palles mentals que jo em faig i les xapes que foto als concerts entre cançó i cançó... Sentia que tot aquest marc filosòfic, que per a mi és molt important i està en el sostrat de les cançons del disc, a vegades em costava de transmetre. Al final, les cançons s'han de sentir, no explicar. I vaig sentir que em faltava un espai per explicar tot això. Per això veig el llibre com una cosa paral·lela,

perquè ni substitueix ni explica les cançons. Pots llegir-lo escoltant el disc, però no cal, perquè al final són reflexions abstractes. Al final del llibre, també hi ha algunes anècdotes de la producció. Per exemple, hi explico com en un tema utilitzo un sàmler d'un tros de la sèrie *The White Lotus*...

Guillem Roma Foto: Juan Miguel Morales

Quin seria el discurs del llibre, o la filosofia que hi proposes?

Una de les coses que sempre dic és que 'Postureo real' és un concepte rebel contra l'algoritmocràcia, i per tant no es pot explicar en un tweet, necessites llegir-te el llibre! [RIU]. Però la idea és la contraposició de realitats: d'una realitat superficial, ràpida, frenètica, i de treballcentrisme, que conviu amb una altra realitat, més 'real', d'un dinar amb uns amics, d'una festa familiar, d'un enamorament, prendre el sol... Aquestes dues realitats amb les quals jo convisc, generen un xoc molt fort, perquè estan en dues freqüències molts diferents. Entremig d'aquest xoc és on he generat el discurs del disc. Per a mi és un discurs molt vitalista, d'aprofitar i saber com buscar la manera de viure la vida feliç.

I el que tu proposes és aprendre viure en aquest lloc de fricció entre les dues realitats, o viure més connectats amb el món 'real'?

Inevitablement, la conclusió és la segona. Però el debat m'agrada. Hi ha una cançó que es diu "Todo y nada", perquè no és tot o res... No és una cosa o l'altra, sinó les dues. Per exemple, a vegades, puc veure uns ballarins per Instagram i m'alegren la tarda.. I no té res a veure amb el meu món real, d'estar assegut al sofà.. [RIU]. Hi ha fronteres que no són molt clares, i aquesta dissolució dels límits m'agrada com a joc. També perquè a vegades en el món virtual, o en l'artístic, pots fabricar un personatge que potser et representa més que el teu 'jo' quotidià. Aquest xoc de realitats està molt present en totes les cançons.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=uZzFir6eTgM>

Tens la sensació que ho apliques a la teva pròpia vida quotidiana?

És un aprenentatge constant, mai és una saviesa adquirida. Hi ha dies que tinc la sensació que ho estic fent superbè, i soc supersavi...[RIU] I altres en què em sento en el pou, i sense saber veure què és important i què no. Però crec que ens passa a tots. Per això tampoc hi ha cap conclusió ni moral en el llibre, i crec no soc qui per donar-la. Els dubtes que tinc els llenço allà, però els segueixo tenint. Si hagués de dir una conclusió, seria que la música és un salvavides. Com una boia que et va marcant on agafar-te.

Hi ha una cançó del disc, on col·labora Rita Payés, que es diu "Intel·ligència Artificial", un concepte que en els darrers mesos ha estat a l'ordre del dia amb noves eines com el ChatGPT. Què n'opines?

És molt fort perquè la cançó la vaig escriure abans que hi hagués tot aquest *boom* mediàtic, i a més està inspirada en una notícia que va sortir el 2017... És superantiga! En el meu imaginari és molt vintage, i no té res a veure amb aquesta intel·ligència artificial que tenim ara. Ara es parla molt d'intel·ligència artificial, però realment el que fa ara la IA, fa anys que s'aplica en algorismes de plataformes com Instagram i així. Jo en soc bastant escèptic. El que més em preocupa és la pèrdua de profunditat en el pensament humà. Ho hem anat perdent tot: des de memoritzar números de telèfon, o orientar-nos amb un mapa, fins a saber què ens agrada. Aquest llimbs tan superficial en què ens estem quedant la gran majoria dels humans és el que em preocupa. Estem en un punt en què estem pervertint molt el llenguatge, i és la nostra forma d'entendre el món: si perdem el poder del llenguatge, perdem el lloc on som. Crec que això pot ser perillós a nivell polític i social. En aquest sentit, jo com a humanista, li veig un costat fosc. No només a l'IA de la manera concreta, sinó que crec que és una tendència general de la societat, que s'exponencialitza amb tecnologies com aquesta.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=ImO1UcNh7ks>

Tornem al present. Ara mateix estàs de gira, i aquest estiu tens unes quantes dates! Com està anant?

Sí, i n'anunciaré de noves per l'agost. Els concerts que hem fet fins ara han set brutals. Per primera vegada, he hagut de parar de cantar en un concert, perquè el públic cantava de manera tan entusiasta que em va sorprendre i vaig haver de parar! [RIU]. A part, estic molt còmode amb la banda, perquè fa molts anys que toquem junts, i sortim a l'escenari amb una altra tranquil·litat i això és un gust. De moment està anant tot molt bé, i estic molt content, però és veritat que voldria fer més concerts. És un món que costa.

En quin sentit?

Jo no em puc queixar perquè sempre he tingut concerts, i els programadors sempre responen amb molt d'interès, però alhora també t'endús molts "no". No és fàcil per ningú, i crec que tots els músics estem igual. Fins i tot alguns que tenen més èxit, han de veure com gestionar-ho, perquè el mercat és el que és, els pressupostos que hi ha per cultura són els que són, i el públic té unes dinàmiques que són les que són... Estic content amb la gira, però podria estar-ho més. Ja no per la qualitat de bolos, sinó pel funcionament del sector del directe. Tot i així, em sembla guai veure que s'ha diversificat molt, i ja no hi ha els mateixos noms a tots els festivals. N'hi ha alguns que es repeteixen, però la diversitat és molt major, a nivell estilístic, generacional, de format... Ho veig com una riquesa.

Parlaves del sector del directe. Fa la sensació, que ara mateix el que més està funcionant són concerts de gran format o festivals, i no tant sales o formats més petits o mitjans. És una cosa amb què et trobes?

Sí. N'he parlat amb companys de Madrid, on tenen un ecosistema totalment diferent. A Madrid no existeix un ecosistema institucional, de festivals i diners públics invertits en petits cicles. Però, en canvi, hi ha moltes sales. El circuit de sales, per això, també és molt precari, perquè vas a taquilla. Aquí tenim un sistema molt dens i amb un circuit institucional relativament fort, però és veritat que la tendència mercantilitzadora ha entrat molt forta en el sector cultural. De cop, festivals que en un inici tenien una voluntat d'impuls cultural, dos anys més tard, com que s'han de mantenir econòmicament, fan un escenari gran, amb grups que saben que ho petaran, i descuiden una mica tota aquesta riquesa que tenim. És una tendència que va l'alça, i em preocupa

que pugui minvar la diversitat que tenim. Perquè culturalment, hi és, i si no es cuida, pot ser que l'anem perdent. Entenc que és difícil. Si estàs organitzant un festival, n'has de buscar la viabilitat econòmica, però cal trobar un equilibri, perquè si no se'ns emportarà la dinàmica capitalista.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=NcZBJqyOyEE>

En què estàs treballant, ara? Estàs ja component nova música, o més centrat en la teva faceta com a realitzador?

Doncs la veritat és que ni una cosa ni l'altra! Sempre hi ha una part de gestió del projecte, que hi has d'estar molt a sobre, i quan hi ha concerts encara més, però després de publicar un disc estic un temps de buidor... Em cal parar una mica, però no és voluntari. Suposo que és com els camps, que s'han de deixar respirar una mica per tornar-hi a plantar. Però ja tinc moltes idees per nous temes.